

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Stockholm. Iduns Tryckeri Aktiebolag

N:r 30 (345)

Fredagen den 27 juli 1894.

7:de årg.

Prenumerationspris pr år: Idun ensam kr. 5:— Iduns Modetidning jämte kolerade planscher..... 4: 50 Iduns Modet. utan kol. pl. ... 3:—	Byrå: Klara v. Kyrkogata 7, 2 tr. Allm. telef. 6147. Prenumeration sker å alla postanstalter i riket.	Redaktör och utgifvare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas säkrast kl. 2—3. Redaktionssekr.: J. Nordling.	Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Lösnummerspris 15 öre (lösn:r endast för kompletteringar)	Annonspris: 35 öre pr nonpareillerad. För »Platssökande» o. »Lediga platser» 25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv. Utländska annons. 70 öre pr nonp.-rad.
---	---	--	--	---

Till

H. K. H. Kronprinsessan Lovisa af Danmark på hennes silfverbröllopsdag den 28 juli 1894.

Du blida furstinna, vår hälsning tag
På din hedersdag,
Den tusende glada minnen smycka!
Du var oss ju kär från barndoms år,
Var odeladt vår,
En helgdagsros i vår hvardagslycka.

Vi följde hvart fjät på din barndoms stig,
Hvar yttring af dig,
Som syntes oss näpen och värd att gömmas,
På så sätt blef "Sessa" ett vingadt ord,
Som flög öfver nord —
Som flyger ännu, och som sent skall glömmas.

Men glädje fyllde ändå vår själ,
Ty vi visste så väl
Att, trots det du var en furstedotter,
Fanns ej af beräkning och tvång ett grand
I det knutna band,
Som gaf dig den högsta af kvinnans lotter.

I ditt enkla sätt, din hurtiga håg
Med fröjd man såg
Din faders, den folkkäre kungens, anda,
Och ditt anlete, ljusst som en nordens dag,
Bar din moders drag:
Så lyckligt kan endast naturen blanda.

Se'n sågo vi dig, då i ungdomens glans
Du som maka blef hans,
Den trofaste furstens, som vann ditt hjärta.
I myrtenkronan, som då du bar,
Låg en droppe klar:
Vår saknads tår med dess tysta smärta.

Och tidt öfver Sundets glittrande våg
Våra tankars låg
Drog hän som en flock af svanor om våren.
De kretsade kring ditt värnade bo,
Där kärlek och tro
Allt rikare vecklades ut med åren.

Och trofast i håg ej glömde oss du:
Rätt ofta ju
Du stegen mot älskad fosterland vände.
En dag kom du hit med en "Sessa" ny —
Då stod glädjen i sky:
Vi kvinnor oss nästan som mormödrar kände...

Hur skulle då vara, om icke i dag
Våra hjärtans slag
Med dubbel värme emot dig flöge?
Om icke för älskad silfverbrud
Till all kärleks Gud
Vår tanke i innerlig bön sig smöge?

Så följde vi ständigt din lyckas spår,
Hon var din — hon var vår.
Vi kände oss rörda som i ett tempel,
Då vida kring landet det ryktet for,
Att som maka och mor
Du stod för ditt kön som ett högt exempel.

Ack jo! Så långt Sveriges bygder gå,
Bland stora och små
Visst höras otaliga utrop som dessa:
Må lifvet skänka sin rikaste lott
Af skönt och godt
Ät allas vår älskling, "vår egen Sessa!"

Lea.

Några drag

ur

kronprinsessan Lovisas lif.

Danska kronprinsparet firar i dessa dagar sitt silfverbröllop. Ett fjärdedels sekel har alltså förflutit, sedan nabolandets unge konungason, arftagaren till Danmarks krona, från den svenska konungaborgen hemförde sin brud, den folkkäre konung Karl den femtondes väna dotter. Och ännu den dag som är klappa svenska hjärtan lika varmt för Danmarks kronprinsessa som den tid, då hon såsom vår egen »lilla Sessa» log och lekte bland oss. Med en viss stolthet kalla vi henne ännu i dagligt tal »vår», liksom hvarje budskap från andra sidan Sundet om familjelycka och modersfröjd för henne hälsats med oskrymd glädje i det gamla hemlandet. Därifrån stiga ock den dag, då hon firar minnet af ett tjugufemårigt lyckligt äktenskap, tusendens böner och välönskningar för den furstliga »silfverbruden» till *Honom* som kan gifva rikt utöfver allt hvad vi bedja eller önska.

Ett sådant skede i lifvet ägnar sig särskildt för *en blick tillbaka* på de gångna åren, och vi äro öfvertygade, att Iduns läsarinor gärna kasta en återblick på de år af kronprinsessan Lovisas lif, då hon i fullaste mening tillhörde oss. —

Midt under de kulna höstdagarne, den 31 oktober 1851, förkunnade saluten från Skeppsholmsbatteriet, att en kunglig prinsessa skådat dagen. Såsom känt är, hade konung Karl den femtonde och hans drottning endast tvänne barn, en son och en dotter, och då sonen, den yngre af de båda, redan i späd ålder dog, koncentrerades de höga föräldrarnes kärlek omkring den lilla dottern, som blef den lysande och värmande solstrålen inom det furstliga hemmet.

Under prinsessans första år tillbragte hennes moder dagligen flere timmar med sitt arbete hos henne, fröjdande sig åt barnets lugna sömn, liksom åt hvarje litet leende kring de små rosenläpparne. Stundom bars hon ock, väl inbäddad i den lilla korg, hvilken om dagarne äfven tjänstgjorde som säng, genom de den tiden ännu oeldade korridorerna i slottet, upp till föräldrarnes våning, där hon välkomnades med de ömmaste smekningar.

Allt efter som *barnet* utvecklades, blef det för kung Karl själf ett stort nöje att leka och rasa med »lilla nåden», som han stundom kallade henne, ehuru hofvets damer betänksamt skakade på hufvudet och mente, att han gjorde lilla sessan »gossaktig» genom de gossleksaker, trummor, sablar, m. m., som han gaf henne att roa sig med.

Då prinsessan blef så stor, att hon kunde hafva något nöje däraf, anskaffades en liten järnspisel för matlagning åt dockorna och lekkamraterna, och då var det ingenting ovanligt att se drottning Lovisa med lif och lust hjälpa sin lilla dotter att grädda plättar eller förrätta andra en kokerskas göromål. Drottningen var i hög grad barnkär och deltog ofta själf i leken med de små jämnarin-

Prinsessan Lovisa och hennes bror Karl.

gar, med hvilka den lilla prinsessan fick umgås mera förtroligt, och när dessa under leken buros omkring rummet på drottningens axlar och jublande ropade: »Mer, mer, stora Sessan», var det icke lätt att afgöra, om hon eller de hade största nöjet.

Under somrarne på Ulriksdal var det ej heller ovanligt att se drottningen på borggården deltaga i den lillas lek, då denna med en stor grå domestikdräkt öfver den ljusa klädningen förehade åtskilliga byggnadsarbeten i sanden.

Med barnasinnet omedvetenhet om sin höga ställning utbrast den lilla prinsessan en dag vid åsynen af en skara små fattiga barn, som kommo ut från skolhuset: »O, så många små sessor!»

När tiden kom, att prinsessan skulle börja att utbyta leken mot mera allvarliga sysselsättningar, följde drottningen lika uppmärksamt hvarje hennes framsteg, och den dag, då den lilla hunnit så långt, att hon kunnat skriva sitt första bref med det enda ordet »Mamma», medförde en verklig glädjehögtid för mottagarinnan, som ej vetat af den i hemlighet inlärdas skrifkonsten.

Längre fram, då prinsessan fick regelbundna lektioner i alla ämnen, bevistade drottningen dessa så ofta hon kunde, ägnande hvarje ledig stund åt den älskade dottern. Drottning Lovisa hade själf fått en allvarlig uppfostran, med strängt moraliska och religiösa grundsatter, och var angelägen att från första stunden leda den unga prinsessans utveckling i samma riktning. Denna uppfostrades därför utan klemighet, enkelt och naturligt, såsom hvarje annat barn. I fröken Küber fick hon en allvarlig och god lärarinna, och de hofdamer, som under hennes uppväxt omgäfvade henne, voro alla utmärkta för höga och ädla tänkesätt.

År 1865 hemsöktes den unga prinsessan af en allvarsam sjukdom. En dam, som allt ifrån prinsessans tidiga år stått henne nära, skrifer härom: »Må vi för en stund betrakta drottning Lovisa i hennes enda barns sjukrum. Hon var ju den stränga modern, sade man, som tillrättavisade sitt barn vid den minsta förseelse, fordrande af henne uppmärksam-

het och ögonblicklig lydnad. Ja, det var hon. Men männe detta var kärlekslöshet eller kärlek? Kände hon ej, denna moder i palatset, att nöden i kojnan mången gång danar den utmärkte mannen eller kvinnan, och slöt hon ej däraf, att glansen i konungaborgen bör skymmas bort för barnets blickar genom att tidt och ofta peka på plikterna, som den för med sig? Drottning Lovisa älskade sitt barn med all den kärlek, hvaraf modershjärtat är mäktigt, men hon gaf aldrig vika för den moderliga svaghet, som i sitt barn och synnerligen i sitt *enda* barn så ofta ser ett ideal af mänsklig fullkomlighet.

»Under prinsessans sjukdom var drottningen hennes dagliga vårdarinna och sällskap. Ingen tjänst var så ringa, att den ej kunde göras af henne själf åt prinsessan. Då sängen skulle bäddas och rummet städas, hjälpte hon till därmed, på det den sjuka ej skulle oroas genom att se många personer omkring sig. Stilla satt hon i det mörka sjukrummet eller i rummet bredvid, om prinsessan ej behöfde henne, och under sådana stunder arbetade eller skref hon.

»Någon oro öfver prinsessans tillstånd, som dock af läkarne ansågs farligt, kunde jag aldrig märka hos drottningen, och detta förvånade mig. Dagligen upptäckte och beundrade jag dock allt mer de älskvärda, rent mänskliga egenskaper, som under hvardagslifvets förhållanden framlyste hos henne, men källan, ur hvilken dessa egenskaper härföto, det sjäflif, som rörde sig i hennes inre, dolde hon omsorgsfullt. Dock, vid en senare tid blef det klart, att i de pröfningar och sorger drottning Lovisa hade att genomgå, hon i sitt inre kämpade en kristens kamp, att det var tron, som gaf styrka, hoppet, som gaf lugn, och kärleken, som gaf tålmod att lida. Då prinsessan blef bättre, såg man däremot drottningens innerliga glädje och huru hon på allt sätt sökte att genom lek och skämt förjaga ledsnaden från det förra sjukrummet. Snart var äfven konvalescensens tid öfverstånden, och mor och dotter kunde träffas som vanligt samt dessutom i de små biljetter, som dagligen växlades dem emellan, gifva uttryck åt de tankar, som de ej muntligen hunno meddela hvarandra.»

Prinsessan Lovisa vid sju års ålder.

Vintrarne tillbragte prinsessan i Sveriges konungaborg, somrarne med de kungl. föräldrarne växelvis på Ulriksdal och Bäckaskog. På det vid Edsviken idylliskt belägna lustslottet lefde man ett friare lif än vid hofvet i hufvudstaden, en ton af glädlig enkelhet gjorde sig gällande och syntes mycket behaga både konung och drottning och icke minst den unga prinsessan, som i fulla drag njöt af den landtliga friheten. Aftnarne på Ulriksdal tillbragtes ofta utom hus; än företogs en utflykt i vagn, då mången gång granmarne i kringliggande villor besöktes, än oftare förde den drakprydda slupen den kungliga familjen och dess uppvaktning ut på en fiskesfärd i vikarne och sunden. Någon gång hände ock, att de ljumma sommar-aftnarne lockade ut till någon gräsmatta eller mossbelupen håll vid Edsvikens sköna stränder, hvarunder en landtlig aftonmåltid äfven intogs. Hufvudsaken var att hofvtånget var bannlyst och en okonstlad glädje den känsla, som besjälade alla. Ehuru prinsessan Lovisas barndom till större delen förflöt inom studerkammaren och i moderns ständiga sällskap, såg kung Karl gärna, att hans dotter deltog med sin mor i besöken vid exercisfält och de bivakläger, som under truppöfningarna ägde rum, då »Sessan» alltid var en glad och kär apparition för trupperna.

Kom så tiden, då prinsessan Lovisa skulle erhålla sin konfirmationsundervisning för att sedan själf åtaga sig ansvaret för sitt lifs handlingar. Härom skrifer samma dam, hvars ord vi förut citerat: »Bakom prinsessan låg nu hennes barndoms glada tid, då hon vid sin moders sida hade vandrat så tryggt och under skyddet af hennes outtröttliga omsorger icke känt vägens faror. Med det varmaste deltagande följde drottningen den religionsundervisning, som meddelades dottern, och samtalade ofta och länge med henne i dessa ämnen, hvilkas vikt hon så mycket önskade att kunna lägga sin unga dotter på sinnet.

Drottning Lovisa fruktade världen, dess flärd och smicker hade aldrig fått makt med hennes eget hjärta. Hon hade hittills sökt bevara sitt barn såsom den dyrbaraste klenod och ville nu så gärna för de kommande dagar omgifva det med Guds ords starka skyddsmur. Till Honom, den store hjälparen i all nöd, flydde hon ock med sin tysta bön, och antingen hon med oro satt i sitt barns sjukrum eller med bäfvan tänkte sig den älskade dottern i en farlig värld, hämtade hon dock af den tro, som bodde i djupet af hennes hjärta, det mod och den förtröstan, som i pröfningens och svaghetens stunder sällan sveko henne.

Men drottning Lovisa hade ej för sed att orda mycket om sina tankar och känslor, hon behöll dem helst för sig själf. Synbart lugn genomgick hon ock nu den för dottern så viktiga tiden, under det hon i sitt inre med tankar och böner käm-

pade för sitt barn, hvilket hon ej längre kunde följa med sin vaksamma moders kärlek, utan för hvars blickar lifvet småningom skulle utbreda sina mångtusende lockelser.»

Prinsessans konfirmationsundervisning meddelades af hofpredikanten Björnström. Den 30 maj 1868 ägde den högtidliga konfirmationen rum i det lilla nybygda kapellet vid Ulriksdal och dagen därpå hennes första nattvardsgång. Ärkebiskop Reuterdahl var under dessa dagar konungens och drottningens gäst vid Ulriksdal, och gudstjänsten på pingstdagen, vid prinsessans nattvardsgång, började med det skriftermål, som med rörd stämma hölls af den gamle. Då de kungliga föräldrarne med sin dotter sedan framträdde till al-

Prinsessan Lovisa vid elfva års ålder.

taret, stego från många af de närvarande varma böner för dem till Gud, hvilka böner också för visso återkommit med rika strömmar af välsignelse.

Under sista tiden af den unga prinsessans vistelse i föräldrahemmet sysselsatte hon sig flitigt med att, sittande vid samma bord som konungen och drottningen, liksom de själfva i medeltidsstil illustrera bibliska verser och sentenser.

Samma vår kallades professor Dietrichson att med en kurs i literatur, historia och geografi öfvertaga afslutningen af prinsessan Lovisas undervisning, hvilken kurs dock först skulle begynna på hösten efter den kungliga familjens återkomst från Bäckaskog.

Obestämda rykten hade emellertid redan talat om prinsessan Lovisas nära förestående förlofning med kronprins Fredrik af Danmark, född den 3 juni 1843, och då han äfven detta år, liksom de föregående, kom på besök till den svenska konungafamiljen vid Bäckaskog, vunno dessa rykten i styrka. Förlofning mellan de höga personerna tillkännagafs ock snart därefter, den 15 juli 1868, till stor glädje för de båda konungafamiljerna i Sverige och Danmark. Särskildt yttrade drottning Lovisa sin stora belåtenhet med det beslut hennes dotter tagit och glädde sig hjärtligen åt att ej på längre afstånd blifva skild från henne.

Oaktadt dessa nya förhållanden ville den blifvande kronprinsessan vid sin återkomst till hufvudstaden icke försumma den framstående norske estetikers undervisning. Denne skrifer i sina dagboksanteckningar från denna tid: »Skulle jag verkligen inträda som informator för den unga furstinna, så ville jag under de förändrade omständigheterna göra min undervisning så betydelsefull och praktiskt nyttig som möjligt. Det förekommer mig långt viktigare, att hon nu blir förtrolig med det folks historia, literatur och hela kulturlif, i hvars midt hon skall intaga en så upphöjd plats, än att sväfva omkring i den nyare europeiska litteraturens bildersal och lära litet mer historia och geografi, än hvad hon redan kan.»

Efter första lektionen heter det i nämnda dagbok: »Det kunde icke undgå mig, att det var något starkt tillbakadraget i prinsessans väsen gent emot mig, hvilket jag trodde mig helt naturligt kunna skrifva på det kontot, att hon för första gången såg den man, som nu för ett år skulle bli hennes lärare. Det låg emellertid något annat bakom. Hittills har prinsessan varit ett barn, läst sina läxor som hvarje annat barn och kanske måst hålla till godo med en och annan sur min, när läxorna ej voro ordentligt lärda. Nu är ju förhållandet ett helt annat, hon är nu en ung, trolofvad furstinna, och det kan naturligtvis icke falla mig in att vilja låta henne undergå något slags examen. Men det var väl något af det slaget,

som prinsessan väntade, ty då jag började mitt föredrag, hörde hon på med spänd uppmärksamhet, och då lektionen slutade, var hon synbarligen i bättre stämning, och jag var nog egenkär att tro, det jag hade förmått spränga tillbakadragenhetens länkar genom ett intresserad och intresserande föredrag. Men efter hvad fröken R. sedan hviskade mig i örat, var nog förklaringen den, att prinsessan från början var rädd för, att det skulle examineras och pröfvas, och blef på det behagligaste öfverraskad af, att här blott var fråga om att vara uppmärksam och höra på.»

Under fortsättningen af dessa lektioner skrifer den spirituella läraren den 9 mars 1869:

Kronprinsessan Lovisa af Danmark.

Träsnitt af *Gunnar Forssell* efter senast tagna fotografi.

»Vi ha i dag genomgått Erik Menveds tid. Det är tydligt, att Danmarks historia lefvande intresserar prinsessan. Hvad jag framför allt lägger an på är att inpränta hos henne, att hvad det för henne gäller, om hon skall bli en god dansk prinsessa och isynnerhet en god moder för sitt folk, det är att komma det danska hos folket till mötes med fullt förstående af och full tillit till det, som är äkta däri. Just i dag har jag fått det bästa tillfälle att accentuera detta så starkt och så varmt det var mig möjligt. Vi hade ju framför oss bilden af prinsessans omedelbara föregångerska, den sista svenska prinsessa, hvilken, gift med en dansk furste, besteg Danmarks tron, Erik Menveds drottning Ingeborg. Då vi läste den danska visan om, att hon icke ville sätta foten på Danmarks jord, förrän hon fick fångarne lösta ur sina bojor och Marskens döttrar fria, såg jag, att prinsessan blef varm, och jag kunde i hennes ögon läsa ett: 'Det var vackert'. Prinsessan Ingeborg är nu vår hjälpinna och skall oftare komma på tapeten.»

När våren kom med fågelsång och friska vindar, flyttade den kungliga familjen som vanligt ut till Ulriksdal.

Den 19 maj skrifver professor Dietrichson i sin dagbok: »I dag har jag haft första lektionen på Ulriksdal. Slottet ligger vackert, alldeles vid Edsviken, men själfva byggnaden är hvarken vacker eller kunglig. Dess mera hemtrefnad är utbredd öfver den, och kung Karls rika, smakfullt

ordnade samling af äldre konstindustri gör den högst intressant. Vi hade i dag vår lektion i trädgårdssalen, dörrarna stodo öppna till trädgården. Man berättade mig, att prinsessan redan skrifver förträfflig danska.»

Den 7 juli: »Föredragen för prinsessan intressera mig nu lifligare än någonsin, ty ju mera vi närma oss nutiden, dess viktigare blir uppgiften att ge henne den rätta synen för betydelsen af Danmarks nationella kamp mot tyskheten och att leda henne till att genast kunna sätta sig på den rätta ståndpunkten, när hon träder in i de nya förhållandena. Vidare riktar sig nu i väsentlig grad uppmärksamheten på att göra henne bekant med de framträdande personligheter i Danmark, med hvilka hon skall komma i personlig beröring — så väl de politiska som de literära och konstnärliga — det gäller ju i hög grad för prinsessan att hastigt och säkert kunna orientera sig i de nya omgifningarna. Jag formligen tecknar andliga porträtt för henne, så att hon strax bör känna igen dem, när hon möter dem i lifvet.»

Den 20 juli 1869: »I dag har jag haft den sista lektionen hos prinsessan. Det låg, jag tror icke allenast för mig, utan för oss alla, som deltog i den, något upprördt öfver denna lektion. Det var ju, öfver hufvud taget, den sista af alla den unga furstinnans undervisningstimmar, afslutningen af en hel afdelning af

hennes lif. Afskedet från hemmet är nära förestående, och huru ljusa än, Gud ske lof, utsikterna äro för det lif, till hvilket prinsessan går in — så — i denna hemmets krets skall hon och ingen af oss sitta. Det var Danmarks sista smärftfulla kamp och förlusten af Schlesvig 1864 jämte de närmast därefter följande dagarne, som var föremål för detta sista föredrag, och det bidrog ju icke till att göra stämningen lättare.»

Efter lektionens slut ställde föreläsaren några varma, gripande ord till den unga furstinnan, därvid han yttrade: »I den höga mission Ers Höghet nu går att fylla, förenar sig det djupaste allvar med det ljusaste hopp, ty tre nationer se i Ers Höghets förmälning med Danmarks kronprins symbolen af den kärlek, som nu förenar de nordiska folken, försäkringen om, att det förbund, kungafamiljerna sluta, också skall närma folken till hvarandra.»

Dagen för den högtidliga förmälningen närmade sig. Den söndag, då det i Ulriksdals slottskapell lystes andra gången för prinsessan Lovisa, öfverlämnade en deputation af Stockholms prästerskap såsom brudgäfvor åt henne en i smakfullt praktband inbunden bibel, på hvars pärm man i upphöjda bokstäfver läste orden: »Var trofast intill döden, så skall jag gifva dig lifvets krona.» Ordföranden tog sig anledning att af gåfvans betydelse tala om, huru den unga konungadottern varit uppfostrad i tron på bibelordet, och önskade, att samma ord alltjämt måtte

Kronprins Fredrik af Danmark.

Drottning Lovisa.

Konung Karl den femtonde.

Hoffröken Augusta Reuterswärd,
nu änka efter kammarherren
greffe Gustaf von Essen.

Löjtnant H. H. Koch,
nu konteramiral i danska flottan.

Fröken Sigröd Lewenhaupt,
nu gift med majoren G. Follin.

Löjtnant Henrik Gyllenram,
nu öfverste och chef för Kalmar
regemente.

Comtesse Marie Scheel.

Löjtnant P. N. Hals,
nu öfverstelöjtnant och chef för
Kongens norske garde.

Fröken Emma Braunerhjelm,
nu gift med förste hofmarskalken
Erik af Edholm.

Löjtnant Adolf Malmborg
nu landshöfding i Värmlands län.

Kronprinsparet.

Fröken Märta Eketrä,
nu kammarfröken hos h. m.
drottning Sophia.

Löjtnant Wedel-Wedelsborg,
nu död.

Hoffröken Anna Braunerhjelm,
nu gift med norske hofstall-
mästaren G. Sverdrup.

Understallmästare G. Sverdrup,
nu hofstallmästare, öfverstelöj-
tnant i norske kavalleriet.

Fröken Louise Wrangel,
nu gift med kammarherre E. König.

Kammarherre greffe Nils Gyl-
denstolpe, nu död.

Fröken Louise Sparre,
nu gift med andre sekreteraren
i utr.-dep. F. Rappe.

Legationssekreterare I. H. He-
germann-Lindencrone, nu kam-
marherre o. envoyé i Stockholm.

Fröken Anna Koskull
nu gift med major B. Ridderborg.

Löjtnant Wilhelm Tornerhjelm,
nu död.

Baronesse Zyphten-Adler,
nu död

Kammarherre greffe Nils Brahe
nu öfverstekammarjunkare.

Fröken Ingeborg Eketrä,
nu gift med löjtnant J. Petrelli.

Undelöjtnant Carl Lagercrantz,
nu öfverstelöjtnant vid general-
staben.

Fröken Augusta Stang,
nu gift med adjutanten hos h. m.
konungen, ryttmästaren A. Mun-
the af Morgenstjerne.

Löjtnant Marcher,
nu död.

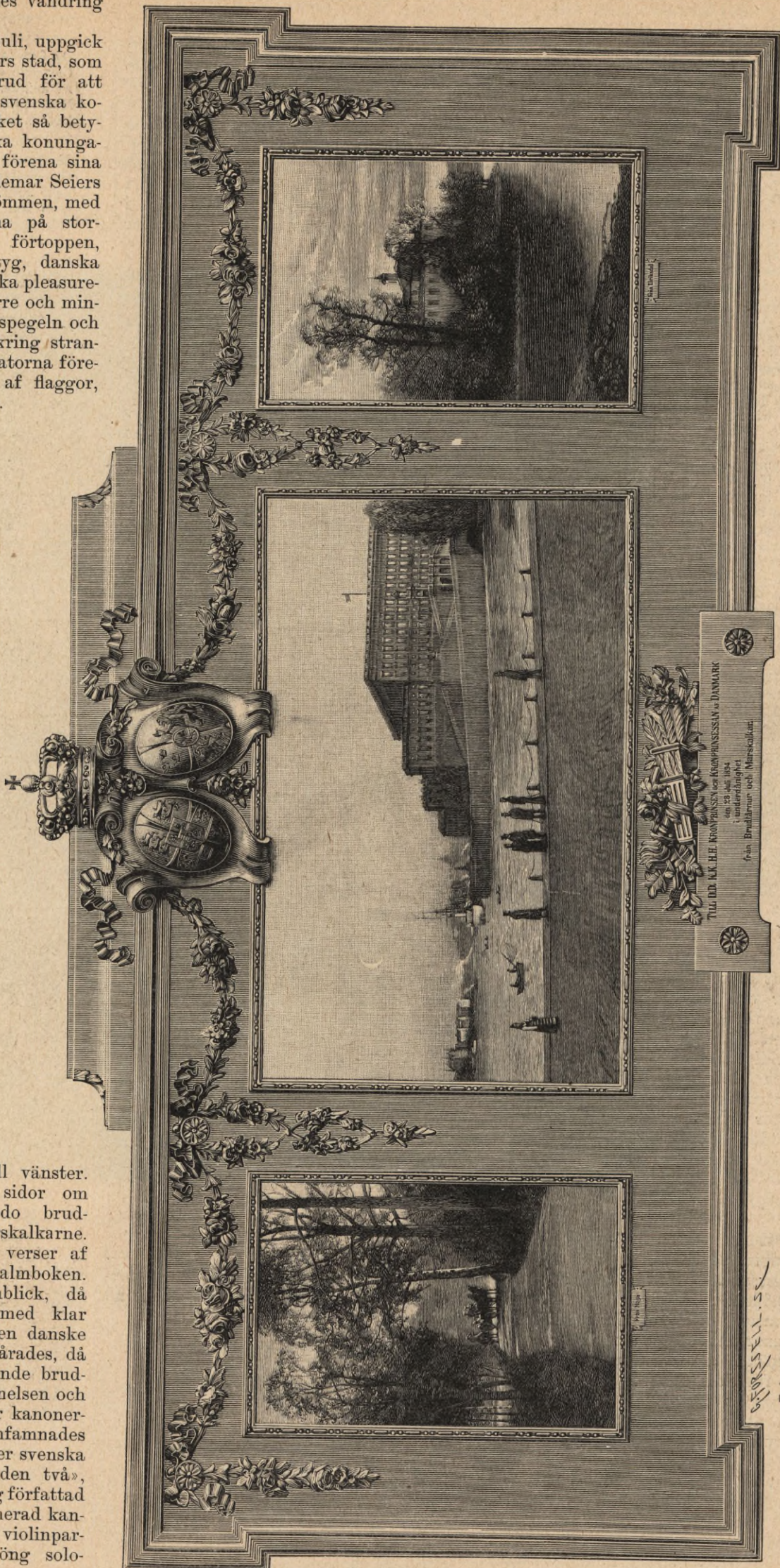
Brudparet jämte tärnor och marskalkar.

Efter fotografier ur kronprinsessan Lovisas eget minnesalbum.

lysa och leda henne på hennes vandring genom lifvet.

Förmålningsdagen, den 28 juli, uppgick klar och solbelyst öfver Birgers stad, som i sanning påtagit högtidsskrud för att värdigt fira denna för det svenska konungahuset och svenska folket så betydelsefulla dag, då den svenska konungadottern gick att för alltid förena sina öden med arfvingen till Waldemar Seiers krona. Örlogseskadern på strömmen, med svenska och norska flaggorna på stormasten och den danska på förtoppen, jämte en mängd andra fartyg, danska och ryska ångkorvetter, engelska pleasureyakter, utom alla svenska större och mindre båtar, gäfvö lif åt vattenspegeln och drogo sin vackra garnering kring stranden. Öfverallt vid de större gatorna förekommo präktiga dekorationer af flaggor, löfverk och lefvande blommor.

I slottskapellet, där vigseln förrättades, var koret belagdt med dyrbara mattor och altaret rikt prydt med lefvande växter, från hvilka en behaglig doft spreds rundt omkring. Då den kungliga brudskaran nalkades, spelade musikkåren för kungliga lifgardet till häst en högtidlig festmarsch. Företrädd af drabanter i gula och blå dräkter inträdde processionen, framför altaret stod ärkebiskopen i full ornat, omgifven af konungens öfverhofpredikant, pastor primarius och tvänne hofpredikanter. Det var en stund af gripande högtidlighet, då det unga brudparet under en ståtlig festmarsch inträdde i det öfverfyllda slottskapellet, kronprins Fredrik förd af de båda konungarne och prinsessan Lovisa af de båda drottningarna. Till höger och vänster om altaret voro på hvar sin sida tvänne troner ställda på en upphöjning. På den högra tog konung Karl sin plats, med konungen af Danmark till höger och hertigen af Östergötland, vår nuvarande konung, till vänster. På tronen till vänster satte sig drottning Lovisa, med drottningen af Danmark till höger och hertiginnan af Östergötland, till vänster. Frammot altaret, på ömse sidor om det kungliga brudparet, stodo brudtärnorna och bakom dem marskalkarne. Före vigseln sjöngos ett par verser af psalmen 335 ur svenska psalmboken. Det var ett oförgätligt ögonblick, då den svenska konungadottern med klar röst framsade sitt »ja» till den danske tronföljaren, och månet öga tårades, då det af ungdomsfriskhet strålande brudparet knäböjande mottog välsignelsen och sedan med rörda hjärtan under kanonernas dån och allas förböner omfamnades af sina kungliga föräldrar. Efter svenska psalmversen »Nu blott för världen två», utfördes en af C. V. A. Strandberg författad och af Ludvig Norman komponerad kantat, med fru Neruda Norman i violinpartiet och fru Michaeli som sjöng solo-partiet.

Ulriksdals slott.

Stockholms slott.

Från vägen i Hagaparken.

Tärnornas och marskalkarnes silfverbröllopsgåfva.

Oljemålning af John Kindborg; träsnitt af G. Forssell.

En af verserna i kantaten hade följande lydelse:

De ha på fäderns sed
Lagt hand i hand,
Och ut går deras ed
Kring *Seea* land.
Den skall i *Danmark* höras
I tjäll och salar,
Den skall i *Norge* föras
Kring berg och dalar.

Slutkören innehöll följande bön:

Du, som nåderik och blid
Den rättfärdige betäcker
Med din starka arms egid,
Herre, du hvarsspira räcker
Långt utöfver rum och tid,
Du, som lugnar och för-
skräcker,
Du, som kronor ger och
bräcker,
Du, som tänder lif och
släcker,
Lys dem, led dem med din
frid!

Gif att dessa hjärtans brand
Blir den gryning, hvilken
tänder

Dag på nytt i nordanland!
Låt två sammanlagda hän-
der

Sammanhålla som ett band
Trenne gamla ädla länder,
Trenne gamla goda fränder,
Att de aldrig, en i sänder,
Trängas ut från hvar sin
strand!

Karl.

Efter förmälningens slut gafs cour för stater och kårer. Strax därpå anträdde färden till Haga — ett verkligt festtåg, mellan en tioudubbel häck af människor och alla fönster fyllda af högtidsklädda skaror, hvilka ville uppfånga åtminstone en skynt af det kungliga brudparet, som åkte i drottning Kristinas forna vagn, dragen af åtta svarta hästar, rikt prydda med silfverbeslagna seldon. Omkring vagnen redo marskalkarne, och framför densamma åkte riksmarskalken i en med fyra hästar förspänd »sjuglasvagn». Den omgifvande folkskaran torde med säkerhet hafva uppgått till 40- å 50,000 personer, och att ett ordentligt blomsterregn mötte brudparet hela vägen var ock en gifven sak.

Vid framkomsten till Haga mottogos de nyförmälda af de kungliga föräldrarne, som med uppvaktning farit en annan väg och därigenom anländt några ögonblick tidigare. En oöfverskådlig folkmassa hade ock samlat sig därute och hälsade brud-

paret med liffiga hurrarop och nya regn af blommor.

Vi vilja icke upptaga utrymmet med beskrifning på de lysande fester, som följde efter förmälningen, först på Stockholms slott, så på Börsen och på Drottningholm. I flere landsortsstäder firades ock af samma anledning fester med flaggning, musik, tal och skålar, eller ock med gåfvor till välgörande ändamål. Äfven i Norge deltog man på liknande sätt i konungahusets glädje, och norska skald-

Glad lyder tre rigers Amen.
Det klinger över al Norden.

Og fortidens store aander og nu
Usynlige dem omsvæve;
Af henfarne tiders ufrod og gru
Med stille fred de sig hæve:
Det dages atter i Norden.

Margrethe hilser den Nordens brud
Og signer henne som datter,
Karl Johan ogsaa, hennes stamfader prud,
Som son hennes brudgom omfatter:
Det dages atter i Norden.

Danska kronprinsparets familj.

Ingeborg. Kronprinsen. Louise. Harald.
Kronprinsessan. Thyra. Gustaf. Kristian.

strängade lyran till firande af den gemensamma högtidsdagen. Så t. ex. kvad skalden A. Munch:

Saa lysteligt ringe de klokker idag
Fra Stockholms kirker og taarne!
Til Nordfolkets hjerter gaar hvert et slag,
Paa sommarluften udbaarne.
Det klinger over al Norden.

For altret staar bispnen i helligt skrud,
Mens harper og sange tone,
For ham nu knæler den brudgom og brud
At vinde jordlivets krone.
Det klinger over al Norden.

Saa lægger han under Herrens ord
De elskendes hænder sammen,
Og til deras pagt fra høien kor

På de många festdagarna följde emellertid en dag, som måste kännas djupt så väl i den unga brudens som i de älskande föräldrarnes hjärtan, den dag, då *enda* barnet skulle lämna dem för att inträda i nya lefnadsförhållanden och ett nytt fädernesland.

Den 8 augusti på aftonen lämnade kronprinsessan Lovisa, följt af tusendens välönskningar och varma förböner, sitt barndoms-

Dagmar.

hem och sin födelsestad. Konungen och drottningen följde henne och hennes gemål till en järnvägsstation några mil utanför hufvudstaden, och nog kunna vi förstå, att de i afskedsstunden icke *ensamt* tänkte på barnets lycka, utan äfven på den saknad och tomhet hon skulle lämna efter sig hos dem.

Tvåne dagar senare, den 10 augusti,

höll det unga kronprinsparet sitt högtidliga intåg i den danska hufvudstaden. Icke på länge, om någonsin, hade Köpenhamns befolkning varit i en så glad rörelse. Öfverallt såg man böljande skaror af högtidsklädda män och kvinnor, man kände, att det var en folkets festdag, full af glada förhoppningar. Glädje lyste ock ur hvarje ansikte i den stund kanonaden från fästningen Tre Kronor förkunnade, att Danmarks blifvande härskarpar var i antåg. Det var en ståtlig anblick, då »Schlesvig», följdt af de flaggprydda örlogsmännen »Danmark» och »Heimdal», visade sig, hälsadt af ångbåtar fullprop-pade med människor, och då midt i detta

vimmel den gamla kungsbåten, under hvars röda baldakin syntes det unga fursteparat, hälsande åt alla sidor, gled fram mot Toldboden.

Förklaringen till den entusiasm, som vid detta tillfälle så allmänt lades i dagen, låg däri, att alla visste, det samna känslor genomträngde folk och konungahus. Under de första åren efter konung Kristian den niondes uppstigande på tronen hade konungahuset haft tunga sorger att dela med folket. Strålände ljuspunkter under denna tid hade de familjeförbindelser varit, som de kungliga barnen knutit, men dessa förbindelser hade dock hvarje gång medfört ett utbrytande ur familjeringen. Nu åter hade en medlem af den kungliga familjen knutit en förbindelse, utan att den medförde någon skilsmässa, ja, som i stället tillförde fadernehemmet en ny älskad dotter. Och glädjen däröfver var gemensam, vittnande om, att Danmarks folk med trohet och kärlek omfattade den nya konungastam, som i brudparet skulle skjuta nya skott.

Sedan cour gifvits å Kristiansborgs slott och kronprinsparet från en balkong å detsamma hälsat de jublande folkskarorna, ställdes färden till de ungas blifvande, vid Sundet vackert belägna sommarresidens, Charlenslund, ett slott, som förut bebotts af kronprinsens numera aflidna morföräldrar, landtgreffen och landtgreffinnan Vilhelm af Hessen.

Dagen efter intaget hölls särskild gudstjänst i slottskyrkan, då biskop Martensen höll predikan öfver Ef. 3: 14—20 med betraktelseämne: »Den inre människans helgelse i tro, hopp och kärlek». Därvid höll han ett särskildt hälsningstal till den unga kronprinsessan, slutande med de apostoliska orden: »Nåd och frid af Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus.» Kronprinsessan syntes djupt rörd af de allvarliga orden. Att en rad af fester äfven i Köpenhamn skulle följa i anledning af den furstliga förmälningen, var själfklart, men vi vilja ej vidare uppehålla oss vid dem. Däremot kunna vi ej neka oss nöjet att anföra ännu ett blad ur professor Dietrichsons intressanta dagboksanteckningar, helst detta så nära knyter sig till de förra.

Ulriksdal den 1 september 1869. — »Hvilken kontrast mot det brusande, larmande lifvet i juli, brölloppets dagar. Här har blifvit så underligt stilla på Ulriksdal, sedan prinsessan reste. Solbarnet har dragit bort, och hösten börjar lägga sin färg öfver skogarna. Det var som om fågelsången och glädjen samtidigt förstummades, då hon reste.

»Men en stor glädje upplefde jag ännu här, och för den tackar jag drottning Lovisas och kronprinsessans goda, varma

Amalia, lät henne undergå en ordentlig examen, då hon var tillsammans med henne första gången, för att få veta hvad hon känner till af danska förhållanden och dansk historia, och då hon redde sig bra, blef hon hennes förklarade väninna, hvilket ju är af den största betydelse för kronprinsessan. Och därför ber hon, att jag skall tacka er.» Och så fortforo vi att tala om den bortdragna, tills det var aldeles mörkt och lamporna tändes. Det var ett underligt vemod öfver hela den mörka höstaftonen inne i dessa salar, där hon nu ej längre fanns, som var samtalets föremål.»—

Vi ha följt vår egen »Sessa» öfver gränsen till hennes nya hemland, där hon, lycklig i en blomstrande familjekrets och älskad och vördad af den nation, som blifvit hennes, nu såsom silfverbrud hyllas med de varmaste välönskningar af de tre nordiska folken.

Att hon ej förgätit sitt gamla fosterland och sina soliga barndomsminnen, därpå har hon vid upprepade besök här gifvit ständigt nya bevis, liksom svenska folket aldrig skall förgäta eller upphöra att älska Karl den femtondes dotter. Det jubel, hvarmed hon hälsas vid sin ankomst till den svenska hufvudstaden, och den iver, hvarmed folkskarorna söka att få uppfånga en skynt af henne, där hon far fram, hafva nog många gånger sagt henne, att svenska folket är ett minnesgodt folk. Åsynen af den mogna kvinnan, den värdiga makan och modern, påminner nu om båda de i Sverige så älskade föräldrarna, på samma

Kronprinsessan Lovisas arbetsrum i Amalienborgs slott.

och rika hjärtelag. Härom kvällen, tämligen sent, blef jag kallad till drottningen, det var redan halvmörkt i salongen, hon lät mig taga plats vid sin sida.

»Jag har en hälsning att framföra till er,» sade drottningen, »det är från kronprinsessan, från Lovisa. Jag hade bref från henne i dag, och hon skrifer och ber mig tacka er riktigt innerligt för den undervisning hon har fått af er. Och därtill har hon en särskild anledning.» tillade drottningen, medan den milda skälaktighet, som kunde göra henne så oändligt intagande, krusade hennes läppar; »nu skall jag berätta er, hvad hon skrifer. Gamla änkedrottningen, Karolina

gång den frammanar minnet af den tid, då man i Ulriksdals täcka omgifningar såg »lilla Sessan» leende och munter sväfva fram likt den lekande solstrålen. Hurtig och öppen som hennes konungslige fader, god och vänsäll som hennes höga moder, bibehåller hon ännu alltjämt bland oss den kärlek hon så tidigt tillvann sig. Å sin sida har hon ock i troget minne bevarat sina föräldrars forna umgängeskrets och sina barndomsbekanta, som alltid i hennes nya hem röna ett hjärtligt mottagande.

En henne närstående person skref nyligen om Danmarks kronprinsessa: »Mot sina barndomsvänner är hon densamma

Vigselakten i slottskapellet i Stockholm den 28 juli 1869.

som hon alltid varit, dem glömmehon aldrig. Som vän af sina vänner är hon, liksom i mycket annat, lik sin höge fader.»

I ett litet poem af Charlotte af Tibell heter det om henne:

Älskad var hon, och hon är det,
Älskad än hon vara skall,
Leken bytte hon mot värdet
Af ett heligt moderskall.

'Laurierros' från Odins nejder
Blommar nu i Gefions dal,
Slumren, nordens gamla fejder,
Kärleken har gjort sitt val.

Såsom ännu ett älskligt drag af danska kronprinsessans intresse för allt, som rör Sverige, vilja vi ock tillägga följande. Kändt är, att under de senare årtiondena svenska tjänstflickor i stor mängd utvandrat till Danmark, där de under somrarna sökt arbete vid sockerfabrikerna på de danska öarna. Lika känt är ock, att de där, i saknad af all andlig omvårdnad, ofta råkat ut för ett bedrägligt, fysiskt och moraliskt förfall. Endast på Laaland förekommo under sommaren 1886 icke mindre än 1,400 svenska tjänstflickor.

Kronprinsparets intåg i Köpenhamn den 10 aug. 1869.

Tidningarna innehöllo upprörande berättelser om deras olyckliga tillstånd, och barmhärtiga människor började tänka på, hvad som kunde göras för dem. Talet

na bön stiger i dag från tusendens och åter tusendens hjärtan.

L. S.

härom nådde äfven kronprinsessan. Hon hade vid ett besök i Sverige lärt känna *Elsa Borg* och hennes arbete bland de fattiga och vilsekomna och satte sig genast i beröring med henne, med begäran om en af hennes bibelkvinnor för verksamhet bland de svenska tjänstflickorna på Laaland. En bepröfvad bibelkvinna sändes dit, och då hennes arbete visade sig vara af stor betydelse för de stackars svenska flickorna, begärdes efter något år ännu en bibelkvinna, och i år har ytterligare en tredje blifvit utsänd, under det kronprinsessan alltjämt med varmt deltagande följer hvarje framgång i arbetet.

Må kronprinsessan Lovisa ännu länge på sin upphöjda plats och själf allt rikare välsignad få verka i välsignelse för sitt land och folk, skördande rika frukter af ett lif i tro och kärlek. Den-

Prinsessans saga.

Det var så en kungadotter;
Som alpens ros under snö,
Så blommade hon i norden
Och blef en älskelig mö.

Vid furstliga diademet
En gläddig genius satt,
Beslöjad af rika håret
I lockens dunklaste natt.

Han blickade fram förstulet
Vid taffelmusikens takt,
I hofvets lysande festsal
Och bland uniformers prakt.

Men sprang prinsessan i gräset,
Som doftar i nordanskog,
Då strålade han ur ögat,
Med purpurmunnen han log.

Men jungfrun, fastän högboren,
Vår egen »Sessa» dock var;
Hon ägde vår gamla kärlek,
Den sitter så säkert kvar.

Den sitter så djupt i hjärtat
Och kan ej tagas därur,
Liksom med rot under klippan
Sig reser den grönskande fur.

Hon reste i högsommartider,
Den väna, lyckliga brud;
Och drottning Lovisa sände
Sin modersförbön till Gud.

Furstinna, maka och moder,
Prinsessan på leende strand
Dock vandrar på tankens brygga
Till gamla Sverige ibland.

Då ser hon de dunkla lunder
Och templet vid Ulriksdal;
Där vandrar en högrest skugga
I minnenas riddarsal.

Då stryker hon lätt med fingret
Från pannan en glesnad sky
Och ser från de flydda tider
Mot fridsälla dagar, som gry.

Men från de nordliga fjällen
Det susar med hafvets bris
Ett eko i sommarkvällen:
»Gud signe prinsessan Louise!»
Charlotte af Sibell.

I det nya hemlandet.

En föregående uppsats ha vi följt prinsessan Lovisa, tills hon såsom Danmarks kronprinsessa lämnade det land, som sett henne födas, uppväxa och utvecklas till den unga furstinna, som äfven i sitt nya hemland vunnit de varmaste sympatier. Våra läsarinor vilja dock följa henne ännu längre

plikteler till denna. Och så skulle hon införlifvas med en nation, som, ehuru närbesläktad med hennes egen, dock i det ena och det andra vidt skilde sig från denna. Vi kunna alltså lätt tänka oss, att huru mycket solsken än låg utbredd öfver hennes väg, fordrades det dock ett inre arbete för att uppfånga och kvarhålla de spridda solstrålarne. Kronprinsessan Lovisa hade dock i sin egen moder haft ett föredöme, ägnadt att gifva kraft och uthållighet åt ett sådant arbete, och, liksom den svenska drottningen hos oss, hade hennes dotter snart vunnit allas hjärtan i Danmark. »Där är hon fortfarande mycket älskad,» skrifer nyligen en henne närstående person. »Hennes öppna, hurtiga väsen och den vänlighet hon visar hög och låg, utan anseende till personen, har gjort henne i hög grad populär.»

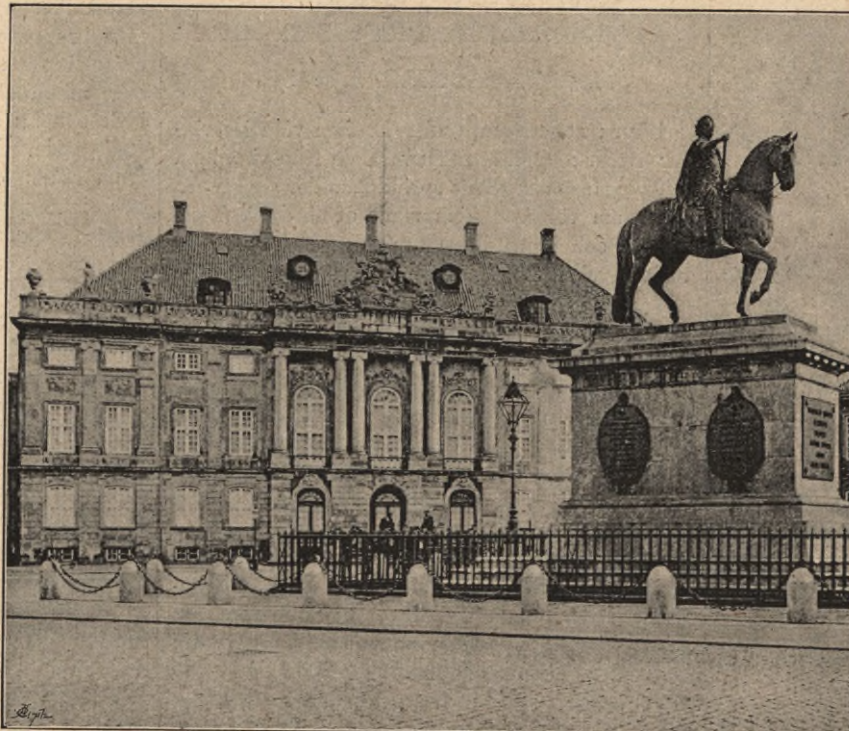
Hvad hon varit och är såsom maka och moder veta alla, och Danmarks kvinnor se med vördnad upp till den furstliga fostrarinnan af åtta blomstrande barn, hvilkas namn och födelseår vi här uppräknar.

Kristian (26 sept. 1870); Karl (3 aug. 72); Louise (17 febr. 75); Harald (8 okt. 76); Ingeborg (2 aug. 78); Thyra (14 mars 80); Gustaf (4 mars 87); Dagnar (23 maj 90).

Huru mycken modersfröjd och modersomsorg ligger icke innesluten i hvart och ett af dessa namn! Och på samma gång gifva de ju en inblick i kronprinsessan Lovisas dagliga lif, där modersplikterna intagit och intaga ett så framstående rum. Det nya furstehemmet har och städse varit prägladt af den sanna enkelhet och hjärtlighet, som gjort familjelystkan hemmastadd, såväl i de kungliga gemaken inom Amalienborgs slott, som i sommarresidenset vid Charlottenlund. I de leende omgifningarna af detta sistnämnda slott har man ofta sett den furstliga modern med lust och lif deltaga i ungdomsskarans muntra lekar, delande nöjet, liksom arbetet, med dem. Själf sysselsätter hon sig på lediga stunder gärna med blomstermåning och textning i medeltidsstil af bibelspråk. Sålunda förärade hon åt drottning Sofia, vid ett af sina besök

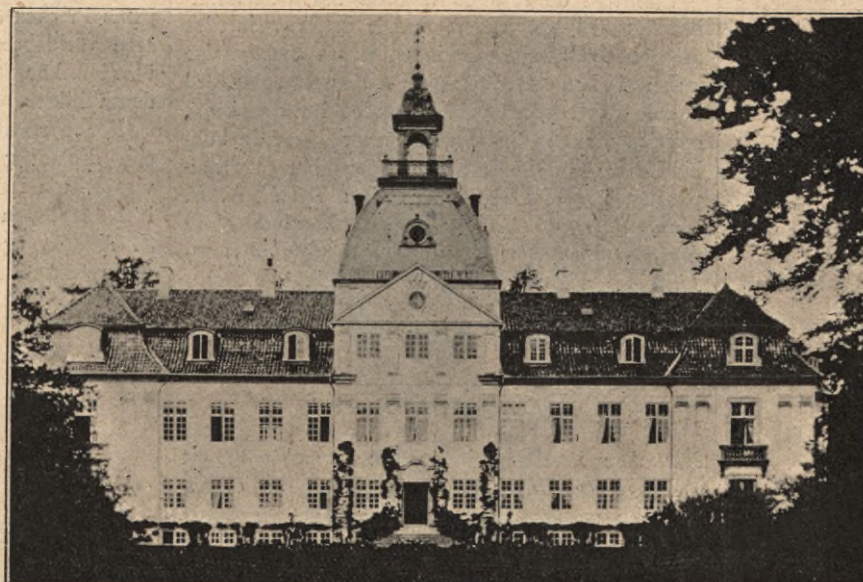
i den svenska hufvudstaden, ett af henne textadt och synnerligen vackert måladt exemplar af Psaltaren.

Om danska konungafamiljens sommarlif på Fredensborg tillsammans med ryska kejsarfamiljen, grekiska konungafamiljen och Englands tronföljarefamilj, hvilket familjelif äfven danska kronprinsparet delar, hafva svenska tidningar under årens lopp tidt och ofta haft åtskilligt att meddela.

Amalienborgs slott i Köpenhamn.

Kronprinsparets vinterresidens.

Charlottenlunds slott.

Kronprinsparets sommarresidens.

och se henne i de nya förhållanden, i hvilka den löftesrika vårblomningen mognat till idel högsommarfrukt.

Naturligtvis gällde det till en början för den unga kronprinsessan att sätta sig in i mångt och mycket, som hörde till hennes nya ställning, och för hvilket hon hittills varit främmande. Hon hade blifvit en älskad och uppuren medlem af en talrik konungafamilj och kände djupt sina för-

Kronprinsessan Lovisas valspråk.

Omnia cum deo, nihil sine deo. (Allt med Gud, intet utan Gud.)

Extra fin Marsala

(Qualité Inghilterra) härstades lagrad sedan 1891. Vid undersökning af handelskemisten befunnen, enl. intyg, fullgod. Garanteras utmärkt. Pris per 1,25 anker. Finns i alla goda vinhandlare.

K. A. Nydahl & C:o
Stockholm, 2 Stureplan 2

Vi vilja nu blott tillägga, att kronprinsessan Lovisa äfven finner tid för en ganska vidsträckt välgörenhet. Med synnerligt intresse omfattar hon inre missionsarbetet i Danmark, där hon står som beskyddarinna af följande stiftelser: Værnehjemmet Bethania (stiftadt 1880), Kronprindsesse Louises Asyl i Lægeforeningens Boliger (1871), Arveprindsesse Carolines Asyl i Aarhus, Kronprindsesse Louises Börneasyl Næstved, Asyl i Fiskerleiet Sletten (1881), Kronprindsesse Louises praktiske Tjenstepigeskole (1872) m. fl.

Kronprinsessan Lovisa som skaldinna.

Efter sin flyttning från Sverige sökte kronprinsessan Lovisa på allt sätt glädja sin höga moder, medveten om den saknad hon lämnat efter sig i modershjärtat. Första julen de voro åtskilda sände hon gåfvor och julverser i mängd, bland hvilka senare vi här nedan återgifva en, hvilken isynnerhet fäste drottningens uppmärksamhet för dess enkla och kärleksrika innehåll. Första versen syftar på ett yttrande af gamla änkedrottning Desideria, då hon en gång från sitt fönster betraktade ett nordiskt yrväder: »Qu'avais je à fair dans ce pays de loup?»

*I Scea land en drottning fanns,
Som undrade, hoarför
Långt bort från sommar, prakt och glans
Man trifvas bör?*

*Då stormen hven från hennes slott,
Hon frågade förskräckt:
Hoarför i »varens land» hon fått
Ett hem, en släkt?*

*På dessa frågor svara kan
Vår svenska drottning nu,
Den gåtans lösning ock hon fann:
Hon trifves ju?*

*Till Ulriksdal i köld och snö
En längtan henne drar,
När knappt det bär, i vårens tö,
Dit ut hon far.*

*Hon värmer månet hjärta kallt
Och noga räknar ut,
Hur det skall räcka till för allt,
Till lifvets slut.*

Hon kvistar träden på sin gård
Och därpå bränsle ger,
Hon tar den lilla i sin vård,
Som dignar ner.*

*Och mycket godt så tyst hon gör
Uti sitt nya land,
Hon vet, hoarför hon kom, hoarför
Till denna strand!*

* * *

* Drottning Lovisa syntes stundom själf kvista af träden utanför sitt fönster vid Ulriksdal, hvar efter hon sände kvistarne som bränsle till någon fattig.

*På glada minnen så jag tänker
Och skickar här
En liten julkapp, som jag skänker
Min moder kär.*

*Då uti Stockholm nu hos Eder
Är julefest,
I tankarna jag också beder
Få vara gäst!! — —*

Lyckönskningsadressen till kronprinsessan Lovisa.

Ehuru sommaren, under hvilken våra läsarinor i stor mängd äro frånvarande från sina hem och umgängeskretsarne spridda, ställer sig ganska ogynnsam för åstadkommande af en dylik massadress, och ehuru dessutom tiden för densamma varit mycket knapp, har den af oss anordnade *lyckönskningsadressen från svenska kvinnor till kronprinsessan Lovisa på hennes silfverbröllopsdag* omfattats med ett allmänt och lifligt intresse, som bäst bevisar de djupa sympatier furstinnan äger rundt om i Sveriges bygder. Mellan tretton och fjorton tusen egenhändiga namnunderskrifter hafva inkommit, bland hvilka återfinnas representanter för skilda stånd och åldrar, från våra högsta kretsar och mängden af mera kända släkter och familjer till de breda lagren i blygsammare ställning, hvilkas deltagande i den enkla hyllningen ej torde vara den minst hjärtliga. Många namn, hvilka gjort sig ett rykte inom det offentliga lifvet, vare sig på konstens, litteraturens eller andra områden, möta vi ock, liksom från flere håll kvinnliga korporationer af olika art i samlad trupp deltagit. Många landsmaninnor, som i främmande land vistas fjärran från hembygden, ha likaså begagnat detta tillfälle att sända sin vördnadsfulla hälsning.

Samtliga de insända listorna hafva sammanbundits till ett digert band, hvilket inledes af den lyckönskningsadress, hvars ordalydelse redan i Idun meddelats. Adressen är utförd i guld- och färgtryck. Bandet i rött skinn, enkelt, men gediget, förskrifver sig från bokbindaren Gustaf Hedberg och bär å framparmen i guld följande inskrift: *Till H. K. H. Kronprinsessan Lovisa af Danmark * Från Svenska Kvinnor * Genom Redaktionen af Idun *.* Snittet är likaledes förgylt.

Detta nummer

har, som våra läsarinor finna, tryckts på ett tjockare och dyrbarare papper, än det vi annars kunna använda för Idun, på det de många illustrationerna skola bättre presentera sig. Trots de stora omkostnader, som utstyrseln och det ökade formatet medfört, kommer det dock, som ett löpande nummer i vår årgång, utan någon som helst extra afgift samtliga våra prenumeranter tillhanda.

Till föremålet för den enkla hyllning, hvilken de svenska kvinnornas tidning velat bringa den folkära furstinnan på hennes silfverbröllopsdag, har redaktionen tillåtit sig öfversända ett exemplar af dagens nummer. Detta exemplar är tryckt på extrafint papper och inhäftadt i en smakfull portfölj, utförd i lädermosaik af bokbindaren Gustaf Hedberg i Stockholm.

Våra illustrationer.

Visserligen bör kunna sägas, att illustrationerna i detta nummer tala för sig själfva. Det är också blott några få ord, vi här anse oss ytterligare behöfva tillägga.

Det stora helsidesporträttet af silfverbruden är i xylografi utfördt af Iduns skicklige träsnidare hr Gunnar Forssell efter ett nytt, charmant kabinettskort, som kronprinsessan Lovisa haft godheten själf utvälja för vår räkning. Den intressanta gruppen af samtliga tärnor och marskalkar på bröllopet för tjugufem år sedan med brudparets bild i midten är af hr J. Cederquist i fototypi utförd efter kronprinsessans eget minnesalbum, hvilket hon under sitt besök i Stockholm i våras ynnestfullt ställde till vårt förfogande. Ungdomsporträtten äro naturligtvis framställda efter samtida bilder; särdeles rar och intressant är bilden af prinsessan Lovisa jämte hennes lille tidigt hädangångne broder. Originalen tecknades år 1854 af P. H. Ödberg, men vid tryckningen sprang den litografiska stenen, så att endast trenne afdrag hunno tagas. Efter ett af dessa — i kungl. bibliotekets ägo — är vår reproduktion utförd. Denna och ännu ett par af illustrationerna förskrifva sig från W. Silfversparres grafiska atelier.

Hr G. Forssell har vidare hedern af den vackra reproduktionen af John Kindborgs triptyk, som känt de kvarlevande tärnornas och marskalkarnes silfverbröllopsgåfva, hvilken Idun ensam förvärfvat rätt att återgifva.

Gruppen af kronprinsessans familj, interiören från hennes arbetsrum på Amalienborgs slott och vyerna af Amalienborg och Charlottenlund äro tagna efter fotografier af hoffotografen Mary Steen i Köpenhamn. Som synes af familjegruppen, äro tvänne af de furstliga barnen ej med å hufvudbilden. Prins Karl deltog, då denna togs, i en sjöexpedition, och lilla prinsessan Dagmar var väl då ännu ej presentabel för fotografen. Dessa tvänne porträtt meddelas därför särskildt på sidorna. Bröstbilden af kronprins Fredrik är efter fotografi af E. Hohlenberg. Den världsberömda firman Angerer och Göschl i Wien har för vår räkning utfört flertalet af dessa bilder.

För porträtten af konung Karl den femtonde och drottning Lovisa liksom för bilderna från vigselakten i Stockholms slottskapell och intåget i Köpenhamn stå vi i tacksamhet till revisor J. Almén, ur hvars intressanta, i fjol utkomna verk »Åtten Bernadotte» de äro hämtade.

Innehållsförteckning:

Text:

Till H. K. H. Kronprinsessan Lovisa af Danmark på hennes silfverbröllopsdag den 28 juli 1894; poem af Lea. — Några drag ur kronprinsessan Lovisas lif; af L. S. — Prinsessans sag; poem af Charlotte af Tibell. — Kronprinsessan Lovisas valspråk. — I det nya hemlandet. — Kronprinsessan Lovisa som skaldinna. — Lyckönskningsadressen till kronprinsessan Lovisa. — Detta nummer. — Våra illustrationer.

Illustrationer:

Prinsessan Lovisa och hennes bror Karl. — Prinsessan Lovisa vid sju års ålder. — Prinsessan Lovisa vid elfva års ålder. — Kronprinsessan Lovisa af Danmark; träsnitt af G. Forssell efter senast tagna fotografi. — Kronprins Fredrik af Danmark. — Drottning Lovisa. — Konung Karl den femtonde. — Brudparet jämte tärnor och marskalkar; efter fotografier ur kronprinsessan Lovisas eget minnesalbum. — Tärnornas och marskalkarnes silfverbröllopsgåfva; ojemålning af John Kindborg. — Danska kronprinsparets familj. — Kronprinsessan Lovisas arbetsrum i Amalienborgs slott. — Vigselakten i slottskapellet i Stockholm den 28 juli 1869. — Kronprinsparets intåg i Köpenhamn den 10 aug. 1869. — Amalienborgs slott i Köpenhamn. — Charlottenlunds slott.

HULTMANS Cacao & Chocolad

rekommenderas som den basta och vitsordas på det varmaste af professorerna hrr Joh. Lang, Seved Ribbing, Nils O:son Gadde, G. J. Ask samt doktor Olof Moberg.

Tandläkare dr Geo. Forssmans Tandpulver, två slag, Tandpasta, Tandtinktur
Annas & de Heests apotek, i partymått eller o. hos hrr handlande. Partiförskning för Sveriges hos Bendix, Josephson & C:o, 11 Regjeringsg.